

Rapport

Datum: 9 februari 2007

Rapportnummer: 2007/026

Klacht

Verzoekers klagen over de tegenwerking die zij hebben ondervonden van ambtenaren van het regionale politiekorps Kennemerland. In het bijzonder klagen verzoekers over de wijze waarop het regionale politiekorps Kennemerland heeft gereageerd op het incident dat verzoekster op 24 juli 2004 met derden in een supermarkt heeft gehad.

Zo heeft een bepaalde ambtenaar:

geweigerd verzoeksters aangifte terzake terstond op te nemen;

geweigerd verzoekster naar huis te (laten) brengen;

zich jegens verzoekster intimiderend gedragen door tegen haar te schreeuwen en te gebaren, waarbij hij onder andere heeft geroepen: "Wat moeten die mensen hier?"

geweigerd de bescherming van verzoekster te waarborgen tegen die derden, die op dat moment ook in het politiebureau aanwezig waren.

Ten aanzien van de interne klachtafhandeling van het incident op 24 juli 2004 klagen verzoekers erover dat:

een bepaalde ambtenaar verzoeker op hoge toon had gebeld omdat hij niet op het klachtgesprek was verschenen;

verzoekster op het politiebureau was ontboden, terwijl de klacht was ingediend door verzoeker;

verzoekers tijdens de zitting van de klachtencommissie werd voorgehouden dat verzoeksters zaak geen kans van slagen zou hebben bij justitie;

verzoekster niet de gelegenheid heeft gekregen het woord te voeren tijdens de zitting van de klachtencommissie;

de betrokken politieambtenaren niet aanwezig waren tijdens de zitting van de klachtencommissie en dat daar desgevraagd geen verklaring voor werd gegeven;

de klachtencommissie de informatie van verzoekster over een klacht uit 1986 over de politie, die verzoekster ter onderbouwing van haar klacht had willen overhandigen, niet heeft willen aannemen;

de klachtencommissie slechts 30 minuten voor de behandeling van haar klacht had gereserveerd.

Beoordeling

Algemeen

1. Nadat verzoekster op 24 juli 2004, in het gezelschap van verzoeker, door derden in een supermarkt met een winkelwagentje was aangereden, zijn ze naar het politiebureau gegaan om aangifte te doen tegen die derden. Politieambtenaar S. die hen aldaar te woord stond, nam in verband met een minimale bezetting op dat moment geen aangifte op, maar verwees hen door naar zijn collega die een paar weken daarvoor een aangifte van verzoekster tegen diezelfde mensen had opgenomen. Omdat verzoekster bang was voor haar belagers, vroegen verzoekers S. om verzoekster naar haar huis, dat een paar honderd meter verwijderd is van het politiebureau, te (laten) brengen.

2. Omdat verzoekers over het optreden van politieambtenaar S. ontevreden waren, heeft verzoeker op 24 juli 2004 een klacht over hem ingediend.

3. Verzoeker was schriftelijk door politieambtenaar V. uitgenodigd om op 17 augustus 2004 zijn klacht mondeling toe te lichten. Nadat verzoeker op het afgesproken tijdstip niet was verschenen, nam V. telefonisch contact met hem op om te informeren naar zijn afwezigheid. Verzoeker vertelde V. dat hij per brief van 13 augustus 2004 had laten weten de 17e niet te kunnen komen. V. had op dat moment de brief van verzoeker van 13 augustus 2004 nog niet ontvangen. Na het mislopen van de afspraak van 17 augustus 2004 nam V. telefonisch contact op met verzoekster om een afspraak te maken.

4. De commissie voor de politiekachten van het regionale politiekorps Kennemerland (verder: de commissie of de klachtencommissie) heeft de klacht over politieambtenaar S. tijdens de zitting van 2 december 2004 behandeld. In het verslag van de zitting stond dat verzoekers waren verschenen op de zitting en dat de politie met bericht van verhindering niet was verschenen. Verder bevatte het verslag een zakelijke weergave van hetgeen verzoekers op de zitting naar voren hadden gebracht.

De commissie adviseerde de korpsbeheerder de klacht ongegrond te verklaren omdat er omstandigheden denkbaar zijn waarbij een aangifte niet direct kan worden opgenomen op een politiebureau, bijvoorbeeld vanwege onvoldoende personele capaciteit, waardoor er aan andere zaken voorrang wordt gegeven. Bij het stellen van prioriteiten speelt ook de zwaarte van het feit waar de aangifte op ziet een rol en de commissie vond dat het strafbare feit waarvan verzoekster aangifte wilde doen, objectief gezien niet als ernstig moest worden aangemerkt. Voorts had de commissie vastgesteld dat S. verzoekers had verteld dat hij onvoldoende mankracht had om de aangifte gelijk op te nemen en dat S. verzoeker had verwezen naar een eerder onderzoek dat reeds was ingesteld naar een eerdere aangifte die verzoekster had gedaan. De commissie maakte in dit verband ook een opmerking dat verzoeker S. het gevoel had gegeven dat verzoeker bepaalde wat er moest gebeuren. Alles in aanmerking nemende kwam de commissie tot de conclusie dat

S. in redelijkheid had kunnen besluiten de aangifte van verzoekster niet op te nemen.

5. De korpsbeheerder schreef verzoeker op 24 januari 2005 dat hij zijn klacht overeenkomstig het advies van de commissie ongegrond verklaarde. Op 3 maart 2005 wendde verzoeker zich schriftelijk tot de Nationale ombudsman omdat hij het oneens was met de reactie van de korpsbeheerder.

6. Naar aanleiding van de daaropvolgende correspondentie tussen verzoeker en de Nationale ombudsman vond er op 22 november 2005 een gesprek plaats met verzoeker. Op basis van de uitkomst van dat gesprek en van hetgeen de Nationale ombudsman uit de stukken was gebleken, besloot de Nationale ombudsman tot het houden van een hoorzitting op 22 mei 2006. De op de hoorzitting behandelde klachtonderdelen waren tijdens voornoemd gesprek in overleg met verzoekers vastgesteld. Op de hoorzitting, die werd gehouden onder leiding van de substituut-ombudsman, waren, naast verzoekers, aanwezig de politieambtenaren S., V., M. en de heer P., voorzitter van de klachtencommissie ten tijde van de behandeling van de klacht van verzoekers. De schriftelijke op- en aanmerkingen van verzoekers van 8 juni 2006 gaven geen aanleiding tot wijziging van het verslag van de hoorzitting. De korpsbeheerder liet de Nationale ombudsman naar aanleiding van het verslag van de hoorzitting in zijn schrijven van 25 augustus 2006 weten alle klachtonderdelen ongegrond te achten, waarbij hij op elk klachtonderdeel apart is ingegaan.

I. Ten aanzien van de weigering de aangifte terstond op te nemen

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat politieambtenaar S. had geweigerd hun aangifte tegen degenen die verzoekster hadden lastiggevallen gelijk op te nemen toen ze direct na het incident naar het politiebureau waren gegaan. Volgens verzoekers was verzoekster in de supermarkt met opzet aangerezen met een winkelwagen, waardoor verzoekster pijn aan haar heup had.

2. Verzoekers gaven op diverse momenten aan dat politieambtenaar S. het erg druk had toen zij op het politiebureau waren.

3. S. verklaarde daarover op de hoorzitting dat hij niet direct de indruk had dat er sprake was van een strafbaar feit, dat de personele bezetting op het bureau op dat moment minimaal was in verband met een risicovoetbalwedstrijd; er waren op dat moment slechts twee personen op het bureau aanwezig. Verder was het volgens S. druk op het bureau, doordat ook de belagers van verzoekster naar het politiebureau waren gekomen. Zijn collega hield zich bezig met de andere familie, zichzelf met verzoekers. S. gaf aan verzoekers twee à drie keer te hebben uitgelegd dat hij op dat moment geen tijd had om hun aangifte op te nemen. S. verklaarde verzoekers te hebben verwezen naar zijn collega

Sc. die een paar weken eerder een aangifte van verzoekster tegen dezelfde personen had opgenomen, zodat dat proces-verbaal met het nieuwe incident kon worden aangevuld.

4. M. verklaarde dat hij als chef van het team waar S. onder viel, kon bevestigen dat er sprake was van een minimale bezetting en dat het gebruikelijk is dat dan zaken met de hoogste prioriteit voorrang hadden.

5. De korpsbeheerder liet in zijn reactie van 25 augustus 2006 onder meer weten dat hem duidelijk was geworden dat de meest praktische reden waarom er geen aangifte was opgenomen was dat S. geen capaciteit had om de aangifte op te nemen en dat daartoe op dat moment tevens geen dringende noodzaak bestond.

Beoordeling

6. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

7. Voor de Nationale ombudsman is vast komen te staan dat er sprake was van een minimale personele bezetting op het moment dat verzoekster aangifte wilde doen. S. had daardoor geen tijd om de aangifte terstond op te nemen. Zijn collega ook niet omdat zij zich bezig hield met de andere familie. Verder is onbetwist dat S. verzoekster heeft verwezen naar zijn collega, die eerder een proces-verbaal had opgemaakt in verband met de problemen die verzoekster heeft met die familie. Onder dergelijke omstandigheden kan de Nationale ombudsman het billijken dat een aangifte niet gelijk wordt opgenomen. Dit zou alleen anders kunnen zijn als de aard en de ernst van het strafbare feit met zich mee zou brengen dat uitstel van de aangifte niet wenselijk was. In dit geval is de Nationale ombudsman van mening dat het strafbare feit waar verzoekster aangifte van wilde doen van relatief geringe ernst was.

Gelet op het voorgaande kan de Nationale ombudsman het billijken dat S. de aangifte van verzoekster niet gelijk heeft opgenomen en haar in plaats daarvan heeft doorverwezen naar zijn collega om op een later tijdstip aangifte te doen. Door op deze wijze te handelen heeft S. verzoekster niet gehandeld in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

II. Ten aanzien van de weigering verzoekster naar huis te (laten) brengen

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat S. verzoekster niet naar huis wilde (laten) brengen. Verzoekster was namelijk bang voor de personen die haar hadden aangevallen in de supermarkt en ze had last van de heup die in de supermarkt was aangereden. Ze was

bang dat die personen haar zouden opwachten. Verzoekers gaven aan dat het maar een kleine moeite zou zijn om haar naar huis te brengen, omdat zij op ongeveer 100 tot maximaal 500 meter afstand van het politiebureau woont, welke afstand met een auto in ongeveer een halve minuut gereden kan worden. Voorts gaven verzoekers te kennen dat zij S. hadden gevraagd contact op te nemen met een meerdere om extra capaciteit te vragen. Dat had S. geweigerd.

2. Op de hoorzitting zei S. dat hij had gekeken of de andere familie al weg was nadat hij klaar was met verzoekers, voordat hij verzoekers uitgeleide deed. S. gaf ook in dit verband aan dat het erg druk was en er geen mankracht en bovendien ook geen auto beschikbaar was om verzoekster naar huis te rijden en dat hij dat ook herhaaldelijk tegen verzoekers had gezegd.

3. M. verklaarde dat hij als chef van het team waar S. onder viel, kon bevestigen dat er sprake was van een minimale bezetting en dat het gebruikelijk is dat dan zaken met de hoogste prioriteit het eerst worden aangepakt.

4. De korpsbeheerder merkte op dat deze klacht voortkomt uit het capaciteitsprobleem waar S. op dat moment mee te maken had.

Beoordeling

5. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen zich in hun bejegening van burgers hulpvaardig opstellen.

6. Onder verwijzing naar hetgeen de Nationale ombudsman onder Beoordeling I onder 7. heeft opgemerkt over de personele bezetting en drukte op het bureau, alsmede over de relatief geringe ernst van hetgeen verzoekster objectief gezien was overkomen, geldt ook ten aanzien van dit klachtonderdeel dat S. niet te verwijten valt dat hij verzoekster onder die omstandigheden niet naar huis heeft gebracht of heeft laten brengen. Door verzoekster niet naar huis te brengen is er geen sprake geweest van een handelen in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

III. Ten aanzien van het zich intimiderend gedragen

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat S. zich intimiderend heeft gedragen door tegen verzoekster te schreeuwen en gebaren, waarbij hij onder meer heeft geroepen: "Wat moeten die mensen hier?"

2. Verzoekster vertelde bang te zijn geworden voor S. omdat hij boos deed, heen en weer liep en hevig gebaarde. Bovendien droeg hij een wapen. Verzoekster had de indruk dat de stoppen waren doorgeslagen bij S. Desgevraagd vertelde verzoekster dat S. niet met zijn dienstwapen had bedreigd. Verzoeker gaf aan dat S. geen aandacht voor hen had omdat hij de hele tijd druk in de weer was met twee telefoons.

3. S. verklaarde dat hij twee telefoons bij zich droeg, een voor de chef van dienst, die hij op dat moment was, en de ander voor de noodhulp. S. nam verzoekers mee naar de aangifruimte in een smal gangetje, terwijl zijn collega met de belagers in de publieksruimte was gaan zitten. Verder gaf hij aan heen en weer te zijn gelopen om de computer te raadplegen, om de eerdere aangifte van verzoekster tegen haar belagers te bekijken die zijn collega een paar weken daarvoor had opgenomen, nadat verzoekster hem over die aangifte had verteld.

4. De korpsbeheerder schreef dat de sfeer op het politiebureau niet verbeterde op het moment dat verzoekers daar binnenkwamen vanwege de houding van verzoeker, de onduidelijkheid omtrent een mogelijk gepleegd strafbaar feit, de geringe zwaarte ervan en de minimale personele bezetting aldaar. Alhoewel S. volgens de korpsbeheerder ontkende iets gezegd te hebben in de trant van "Wat moeten die mensen hier?", kon de korpsbeheerder zich voorstellen dat S. in voornoemde situatie een dergelijke opmerking zou hebben gemaakt.

Beoordeling

5. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen.

6. Het komt de Nationale ombudsman voor dat het een wat chaotische toestand was op het politiebureau nadat verzoekers en de andere familie daar waren gearriveerd. De beide aanwezige politieambtenaren moesten zich gaan bezighouden met twee partijen die vlak daarvoor een probleem met elkaar hadden gehad. Verder had S. op dat moment ook nog andere taken te vervullen, waarvoor hij geregeld moest telefoneren en heeft hij de computer een aantal keren geraadpleegd in verband met de eerdere aangifte die verzoekster had gedaan tegen de andere familie. Kennelijk is het gedrag dat S. als gevolg van alle drukte vertoonde, intimiderend op verzoekers overgekomen. Voor de Nationale ombudsman is het echter niet aannemelijk geworden dat S. zich bedreigend heeft opgesteld ten opzichte van verzoekers of dat hij verzoeker niet correct zou hebben behandeld. Er is dan ook geen sprake geweest van handelen in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

IV. Ten aanzien van het weigeren verzoekster te beschermen

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat S. heeft geweigerd de bescherming van verzoekster te waarborgen tegen de derden, die haar hadden belaagd en die tegelijk met verzoeker in het politiebureau aanwezig waren.

2. Politieambtenaar S. zei tijdens de hoorzitting dat hij verzoekers had meegenomen naar de aangifruimte, terwijl zijn collega met de belagers in de publieksruimte sprak. Voorts vertelde hij dat hij in het politiebureau en ook bij de voordeur had gekeken of de belagers al weg waren toen hij klaar was met verzoekers, hetgeen volgens hem het geval was. Vanwege capaciteitsgebrek kon hij niet voldoen aan het verzoek om verzoekster naar huis te brengen.

3. De korpsbeheerder merkte hierover op dat verzoekers en de belagers van verzoekster van elkaar werden gescheiden in het politiebureau door S. en zijn collega. Daarmee is er volgens de korpsbeheerder geen situatie ontstaan waardoor afbreuk is gedaan aan de bescherming van verzoekster. Verder schreef de korpsbeheerder dat de belagers een vrouw die een kindje op haar buik droeg en een man waren. Gelet op het feit dat de belagers met twee volwassenen waren en verzoekers ook, vond de korpsbeheerder de uitdrukking "weigeren de bescherming van verzoekster te waarborgen" enigszins uit zijn verband gerukt en overtrokken. Voorts haalde de korpsbeheerder aan dat S. bij het verlaten van verzoekers van het politiebureau nog had gekeken of de belagers nog in (de nabijheid van) het politiebureau waren, hetgeen niet het geval was.

Beoordeling

4. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen.

5. Ook in dit verband is het van belang dat het feitencomplex in verband waarmee verzoekster naar het politiebureau was gekomen niet van dien aard was dat er sprake was van een dusdanig ernstige situatie dat een vergaande politiebescherming van verzoekster geboden was. Vast is komen te staan dat verzoekers en de andere familie op het politiebureau in afgescheiden ruimtes te woord zijn gestaan. Voorts gaf S. te kennen dat hij bij het uitgeleide doen van verzoekers nog had gekeken of de andere familie nog in (de nabijheid van) het politiebureau was, hetgeen niet het geval was. Daarmee heeft S. gehandeld overeenkomstig hetgeen vanuit het oogpunt van professionaliteit van hem mocht worden verwacht in de gegeven situatie.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

V. Ten aanzien van het op hoge toon bellen

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat V. verzoeker op hoge toon had gebeld omdat hij niet op het klachtgesprek was verschenen.
2. Op de hoorzitting verklaarde V. dat hij telefonisch contact had opgenomen met verzoeker nadat verzoeker niet op het afgesproken tijdstip was verschenen, tijdens welk gesprek verzoeker hem vertelde dat hij zich schriftelijk had afgemeld voor die afspraak. V. gaf aan dat hij die brief van verzoeker pas later had ontvangen.
3. In zijn reactie van 25 augustus 2006 schreef de korpsbeheerder dat hij niet kon beoordelen of V. verzoeker "op hoge toon" had gebeld. Wel was voor hem vast komen te staan dat V. de schriftelijke afmelding pas later had ontvangen, reden waarom hij telefonisch contact met verzoeker opnam nadat die niet was verschenen.

Beoordeling

4. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen.
5. Gebleken is dat verzoekers afmelding voor het klachtgesprek V. niet tijdig had bereikt, waardoor V. telefonisch contact opnam met verzoeker toen hij niet was verschenen op het afgesproken tijdstip. Pas toen vernam V. dat verzoeker zich had afgemeld. De Nationale ombudsman kan zich voorstellen dat als een (politie)ambtenaar een burger wil aanspreken op het feit dat hij niet is verschenen op een afspraak, die ambtenaar daarbij een wat strengere toonzetting en bewoordingen gebruikt. Niet ondenkbaar is dat daardoor bij de burger al dan niet terecht de indruk ontstaat dat hij wordt aangesproken op zijn gedrag. Daarmee staat nog niet vast dat de burger daardoor niet correct wordt bejegend, gelet op de aanleiding voor een dergelijk gesprek. Wel is het zo dat de betreffende ambtenaar daarbij open moet blijven staan voor hetgeen de burger in reactie daarop te zeggen heeft en dat hij indien nodig zijn toonzetting en bewoordingen daar verder op aan dient te passen. Gelet op het voorgaande is de Nationale ombudsman van oordeel dat er geen sprake is geweest van handelen in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

VI. Ten aanzien van het ontbieden van verzoekster

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat V. verzoekster op het politiebureau had ontboden, terwijl de klacht was ingediend door verzoeker.

2. V. verklaarde dat hij met verzoekster contact had opgenomen om te bekijken of bemiddeling mogelijk was met verzoekers over hun klacht.

3. Verzoekster gaf tijdens de hoorzitting te kennen dat zij problemen had met de door V. voorgestelde datum omdat zij voor die dag al afspraken had gemaakt en dat ze eigenlijk problemen had met het voeren van zo'n gesprek nadat ze erachter was gekomen dat ook politieambtenaar M. bij dat gesprek aanwezig zou zijn en zij zich derhalve zorgen maakte over haar veiligheid.

4. V. reageerde hierop door aan te geven dat hij op dat moment nog niet wist dat verzoekster vreesde voor haar veiligheid vanwege de problemen die zij in het verleden stelde te hebben gehad met M. en met het incident in 1986.

5. In dit verband verklaarde M. dat het zijn idee was geweest om bij het gesprek met verzoekster aanwezig te zijn, juist omdat het een bemiddelingsgesprek betrof. Van het incident uit 1986 kon hij zich weinig herinneren en hij was zich niet bewust van het feit dat verzoekster om die reden problemen had met zijn persoon, aldus M.

6. Hoewel de klacht was ingediend door verzoeker, draaide de klacht feitelijk om verzoekster, aldus de korpsbeheerder. De korpsbeheerder merkte op dat er normaliter in eerste instantie wordt gecommuniceerd met de betrokken klager, in dit geval verzoeker. Omdat V. kennelijk een bemiddelingsgesprek wilde bewerkstelligen, waartoe hij ook de mening van verzoekster wilde polsen en daartoe met haar een datum wilde afspreken, heeft V. contact opgenomen met verzoekster. Een en ander heeft V. blijkbaar gedaan zonder dat verzoeker daar op dat moment van op de hoogte was. De korpsbeheerder vervolgde dat verzoeker en verzoekster door deze handelwijze niet in hun belangen waren geschaad. Tevens gaf de korpsbeheerder aan het gewicht van de gedraging dusdanig te achten dat hij die kennelijk onvoldoende vond om de gedraging als een klacht te beschouwen.

Beoordeling

7. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

8. Duidelijk is dat de klacht van verzoeker zeer nauw samenhangt met de persoon van verzoekster. Het was immers verzoekster (en niet verzoeker), die problemen had met een andere familie, hetgeen heeft geleid tot de klachten over de politie. Zo was het bijvoorbeeld verzoeksters aangifte die de politie niet op had willen nemen en niet die van verzoeker. De politie heeft aangegeven dat er contact was opgenomen met verzoekster met de bedoeling om te bezien of een bemiddelingsgesprek mogelijk was. Gelet op het feit dat de klachten juist voortkwamen uit de problemen die verzoekster had, vindt de Nationale ombudsman het niet meer dan logisch dat de politie verzoekster heeft willen betrekken bij de

afhandeling van de klachten die verzoeker in verband daarmee bij de politie had ingediend. De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder dan ook van mening dat verzoekers belang op geen enkele wijze is geschaad doordat de politie telefonisch contact had opgenomen met verzoekster. Van handelen in strijd met het beginsel van fair play is dan ook geen sprake. Dit neemt niet weg dat een dergelijke klacht waarschijnlijk kan worden voorkomen door met de indiener van de klacht te communiceren over de (reden van de) te nemen stappen in de klachtenprocedure.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

VII. Ten aanzien van het voorhouden dat verzoeksters zaak geen kans van slagen zou hebben bij justitie

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat hun tijdens de zitting van de klachtencommissie werd voorgehouden dat verzoeksters zaak geen kans van slagen zou hebben bij justitie. Tijdens de hoorzitting verklaarde verzoeker dat de voorzitter de betreffende uitlating had gedaan.

2. De toenmalige voorzitter van de klachtencommissie, de heer P. verklaarde op de hoorzitting dat de zwaarte van de zaak en de kansen ongetwijfeld ter sprake zijn geweest op de zitting. P. legde uit dat het voor de klachtencommissie van belang was te weten waarop de aangifte betrekking had, zodat aan de hand daarvan de klacht over het politieoptreden in verband met de aangifte kon worden beoordeeld. Als het een zware zaak was geweest, had er natuurlijk wel aangifte opgenomen moeten worden, aldus P. Om je te kunnen verplaatsen in het handelen van de politie, was het volgens P. nodig om zo'n inschatting van de zaak te maken.

3. In zijn reactie van 25 augustus 2006 merkte de korpsbeheerder hierover op dat de uitspraak kennelijk was gedaan door de heer P. Volgens de korpsbeheerder betrof het slechts het uiten van een mening van P. over de strafrechtelijke zaak en een reactie op het onderwerp waar het in dezen allemaal (in strafrechtelijke zin) om ging. De korpsbeheerder achtte het van belang voor P. om een juiste inschatting te maken over het gewicht van een zaak teneinde de klachtzaak te kunnen beoordelen en de korpsbeheerder daarover te kunnen adviseren. Gelet op de ervaring van P. en zijn ervaring met het beoordelen van strafzaken leek het de korpsbeheerder geen onbehoorlijke uitspraak.

Beoordeling

4. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden.

5. Niet weersproken is dat verzoekers tijdens de zitting van de klachtencommissie is voorgehouden dat verzoeksters zaak geen kans van slagen zou hebben bij justitie. Met de korpsbeheerder is de Nationale ombudsman van mening dat het voor de klachtencommissie van belang kan zijn om een afweging te maken van het strafrechtelijke aspect van een zaak in verband waarmee een klacht over het politieoptreden is ingediend. De klachtencommissie kan daardoor het gewicht van de zaak beter inschatten en daarmee rekening houden bij het adviseren van de korpsbeheerder over de klacht, zoals ook de korpsbeheerder terecht had geconstateerd. De opmerking over de kansen van een strafzaak was functioneel en getuigde niet van vooringenomenheid. Van handelen in strijd met het verbod van vooringenomenheid is dan ook geen sprake geweest.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

VIII. Ten aanzien van het niet het woord krijgen

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat verzoekster niet de gelegenheid heeft gekregen om het woord te voeren tijdens de zitting van de klachtencommissie. Tijdens de hoorzitting verklaarde verzoekster dat haar het woord niet werd gegeven ondanks dat ze door het opsteken van haar hand aangaf dat ze dat graag wilde. Verzoeker verklaarde dat er minder tijd over was voor verzoekers om het woord te voeren doordat de voorzitter begon met een lange monoloog. Verzoeker merkte daarbij op dat ze wel een aantal dingen hebben kunnen zeggen, waarbij hij verwees naar het verslag dat er van de hoorzitting was gemaakt.

2. Tijdens de hoorzitting vertelde P. dat elke klager altijd aan het woord wordt gelaten tijdens een zitting van de klachtencommissie, in die zin dat klachten mogen worden toegelicht. Uitwijdingen zijn echter niet toegestaan. In dit verband verklaarde P. dat het zijn taak als voorzitter was om ervoor te zorgen dat verzoekers zich beperkten tot hun klacht om te voorkomen dat ze allerlei niet ter zake zijnde dingen erbij zouden halen. Verder gaf P. aan zich niet meer te kunnen herinneren of en in hoeverre hij verzoekster aan het woord had gelaten op de momenten dat zij aangaf dat ze iets wilde zeggen. P. kon niet uitsluiten dat hij haar had afgekappt als ze begon uit te wijden over zaken die niet relevant waren.

Beoordeling

3. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

4. Mede gelet op de beperkte tijdsduur die de klachtencommissie voor de behandeling van de klachten had uitgetrokken, was het aan de (voorzitter van de) klachtencommissie om ervoor te zorgen dat verzoekers niet uitweidden over allerlei voor de beoordeling van de

klacht niet relevante zaken. Gelet ook op het verloop van de hoorzitting op het Bureau Nationale ombudsman en van de contacten met medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman, kan de Nationale ombudsman zich voorstellen dat de voorzitter het bij tijd en wijle nodig heeft gevonden verzoekers te verhinderen onnodig uit te weiden. Dit in aanmerking nemende, gecombineerd met het feit dat uit het van de hoorzitting gemaakte zakelijke verslag blijkt dat verzoekers tijdens de hoorzitting kennelijk wel voldoende gelegenheid hebben gekregen hun stellingen toe te lichten, komt de Nationale ombudsman tot de conclusie dat het beginsel van fair play niet is geschonden.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

IX. Ten aanzien van de afwezigheid van de politieambtenaren

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat de betrokken politieambtenaren niet aanwezig waren tijdens de zitting van de klachtencommissie en dat daarvoor desgevraagd geen verklaring werd gegeven.
2. P. merkte over de afwezigheid van de politieambtenaren tijdens de hoorzitting op dat hij zich niet kon herinneren waarom de politie niet aanwezig was. Hij verwees hierbij naar het verslag van de hoorzitting, waarin stond vermeld dat de politie met bericht van verhindering niet was verschenen. Voorts merkte P. op dat de politie geen verschijningsplicht heeft en dat het niet verschijnen van de politie juist in het voordeel van een klager kan werken omdat de politie niet de gelegenheid heeft verweer te voeren. Indien de commissie het nodig had geacht voor het beoordelen van de klacht, had zij de politie om informatie gevraagd, hetgeen kennelijk niet geval was geweest.
3. Tijdens de hoorzitting verklaarde S. dat hij eerst nadat de zitting had plaatsgevonden kennis had genomen van de uitnodiging daarvoor.
4. De korpsbeheerder stelde dat de commissie op het moment van de zitting geen verklaring had kunnen geven voor de afwezigheid van de betrokken politieambtenaren. V. had volgens de korpsbeheerder naderhand te kennen gegeven geen oproep voor de zitting te hebben ontvangen. Had hij die wel gehad, dan zou hij op de zitting verschenen zijn. Het verzoek om op de hoorzitting te komen had S. kennelijk dusdanig laat onder ogen gekregen, dat de zitting toen reeds al had plaatsgevonden.

Beoordeling

5. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken.

6. De Nationale ombudsman heeft geen reden om te twijfelen aan de verklaring van V. dat hij de uitnodiging niet en van S. dat hij de uitnodiging voor de hoorzitting te laat had ontvangen. Het is voor V. en S. daardoor niet mogelijk geweest op de hoorzitting aanwezig te zijn. Daarmee valt niet te rijmen dat in het verslag van de hoorzitting is opgenomen dat de politie met bericht verhindering niet was verschenen. Het geven van een verklaring voor de afwezigheid van V. en S. op de zitting was om voormelde reden niet mogelijk, nu de klachtencommissie op het moment van de zitting nog niet op de hoogte kon zijn geweest van de reden voor de afwezigheid van V. en S. De Nationale ombudsman kan niet anders dan concluderen dat het handelen van de klachtencommissie op dit punt niet overeenkomstig het vereiste van administratieve nauwkeurigheid is geweest.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

X. Ten aanzien van de informatie uit 1986

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat de klachtencommissie de informatie van verzoekster over een klacht uit 1986 over de politie, die verzoekster ter onderbouwing van haar klacht had willen overhandigen, niet heeft willen aannemen.

2. De korpsbeheerder stelde zich op het standpunt dat alhoewel hem niet was gebleken dat verzoekster informatie over een oude klacht aan een commissielid had willen overhandigen, hij ervan uitgaat dat verzoekster dit wel had willen doen. Hij kon zich echter voorstellen dat de voorzitter van de klachtencommissie die stukken mogelijk heeft geweigerd omdat een zaak uit 1986 niet relevant is voor de behandeling van de klacht waarover de zitting zou gaan. Volgens de korpsbeheerder is het mede de taak van de voorzitter om ervoor te zorgen dat niet ter zake doende informatie buiten de klachtbehandeling wordt gehouden zodat niet teveel wordt uitgeweid over een zaak. Ervan uitgaande dat verzoekster de informatie over de klachtzaak uit 1986 inderdaad had aangeboden, achtte de korpsbeheerder het niet onbehoorlijk dat die informatie niet werd geaccepteerd.

Beoordeling

3. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

4. De Nationale ombudsman is van mening dat de klachtencommissie in alle redelijkheid heeft kunnen besluiten om niet kennis te nemen van informatie over een klacht uit 1986 bij het beoordelen van een klacht over een gedraging in 2004, nu gelet op de aard en strekking van de klachten over het incident in 2004 niet valt in te zien dat die klachten op enigerlei wijze verband zouden kunnen houden met een incident uit 1986. Ook hierbij geldt

dat het de taak is van de (voorzitter van de) klachtencommissie om de zaak te beperken tot de klacht waarover de commissie zich moest uitlaten. Het niet kennis nemen van die informatie is daarom niet in strijd geweest met het redelijkheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

XI. Ten aanzien van de behandelingsduur van 30 minuten

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat de klachtencommissie slechts 30 minuten voor de behandeling van haar klacht had gereserveerd. Verzoeker stelde tijdens de hoorzitting dat de zitting van de klachtencommissie nog geen 30, maar zelfs slechts 25 minuten had geduurd.
2. P. vertelde tijdens de hoorzitting dat de commissie voor elke zaak een uur uitrok. Omdat de politie bij de behandeling van de klacht van verzoekers niet aanwezig was, heeft de zitting een half uur geduurd.
3. De korpsbeheerder vond het niet onbehoorlijk dat de klachtencommissie minder tijd voor de zitting had uitgetrokken nu er niemand van de politie aanwezig was. Hij maakte daarbij de kanttekening dat er altijd tot een tweede zitting kan worden besloten indien de commissie van mening is dat de zaak meer tijd vergt. Dit was kennelijk niet aan de orde bij de klacht van verzoeker, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

4. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.
5. Ervan uitgaande dat de behandeling van een klacht door de klachtencommissie een uur duurt als zowel de klagers als de opgeroepen politieambtena(a)r(en) op de hoorzitting verschijnen, komt het de Nationale ombudsman niet onlogisch voor dat de klachtencommissie die tijd halveert als een der partijen niet op de zitting verschijnt. Kennelijk had de klachtencommissie in dat half uur voldoende informatie van verzoekers ingewonnen om de korpsbeheerder over de afhandeling van de klacht te kunnen adviseren. Daarmee zijn verzoekers niet belemmerd in het benutten van hun procedurele kansen en is het beginsel van fair play niet geschonden.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Kennemerland te Haarlem is niet gegrond, met uitzondering van het klachtonderdeel over de wijze van vermelding van het niet aanwezig zijn van de betrokken politieambtenaren op de hoorzitting van de klachtencommissie. Dat klachtonderdeel is gegrond wegens schending van het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

Onderzoek

De Nationale ombudsman ontving een verzoekschrift van de heer B. en mevrouw R. te Haarlem, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Kennemerland te Haarlem. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland (de burgemeester van Haarlem), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd een hoorzitting gehouden onder leiding van de substituut-ombudsman, waarbij verzoekers en de betrokken ambtenaren werden gehoord. Van de hoorzitting is een verslag gemaakt, waarin de verklaringen kort werden weergegeven. De opmerkingen van verzoekers over dat verslag hebben niet geleid tot aanpassing ervan. De betrokken ambtenaren hebben niet op het verslag gereageerd. Vervolgens werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Haarlem over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. Hij maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder en de betrokken ambtenaren deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen en/of aan te vullen. De reactie van verzoekers gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen. De heer P. gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Intern klachtdossier van de politie.

Verslag van het gesprek van 22 november 2005.

Verslag van de hoorzitting van 22 mei 2006.

Reactie van verzoekers op het verslag van de hoorzitting van 8 juni 2006.

Reactie van de korpsbeheerder van 25 augustus 2006.

Reactie van verzoekers van 18 november 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond